

Bidden God te geven de kelk die niet te weigeren is
 angstig ben ik en vreemd mij dit ongekend gebeuren
 Nog is het leed niet zo dat ik het grijp begrippeloos
 in 't onverstaan van leed en vreemde
 nog vlucht ik van de eenheid naar de tweeheid

L. Beekock
 116 hamoriniërs
 Antwerpen

Zo kan de sneeuw dwarrelen een nog koelder lied
 in mijn huis dat geen huis is
 omdat het nog mijn huis is
 Zo giert de wind in de kleine vlakte
 te midden van de vlakte

Ik weet deze woorden zijn een klaar begrip
 mij zelf
 en zij die zonder schutting zijn en zoekend

Zo is dit stil gestamel door een scherpe steen
 uit scherpe stenen worden malte broden
 Wanneer het wonden is

1919.

Paul van Ostayen

(2) 7

Voor groot register.

Mijn huis staat in de vlakte en zonder schut
het is koud in mijn huis
de wind blaast het licht van de lamp dood
en de sneeuw dwarrelt en nog kouder lied
in mijn huis

vlakte in de vlakte

Kind zoek ik te schuilen er is geen hoek
waar ik goed huivoren kan

~~dit is een ware maar rechte rechtte rechtte~~

Kelk zal ik nemen dit godsgevenk
gelijk een groot geluk

Ook de kelk van leed

- hij die de poort is op wat niet door een poort begrensd is -
neem ik van mijn lippen

hij valt uit mijn handen

tot kleine scherven aarde

Zo is de bloetheid in mijn huis

zij is zonder leed en zij is zonder blydschap

Mijn huis is onbegrensd wel

niet oneindig

Zo ben ik een bal in het spel van de boze

klaagliederen die hopeloos zijn

omdat de weg naar God God zelve is

Overal zie ik de hand die de verhouding zet

en mij maakt tot een stille bidder

vóór de stomme ~~en~~ luide zee

en het gehuil van dingen die geluidloos zijn